

En el preciós pròleg que el professor Miquel Viladegut ha escrit per al llibre, aquest amic posa de relleu la insistència amb què, en tant que escriptor, un servidor he confessat la percepció inquietant per la vida present, a parer meu poc cohesionada, del meu país, de la meva pàtria, que és Catalunya.

Darrerament s'està parlant del català enutjat, malcontent, o emprenyat. Són termes equivalents per assenyalar el malestar, la neguitejadora sensació d'incomoditat que en el fons tot català pateix tan bon punt considera el ritme de la vida col·lectiva del seu entorn, esquitxat a cada moment d'imperfecions detectades, de situacions de tensió, en què els factors desencadenants no són sempre únicament interns, sinó molts cops s'originen fora del país, als centres de poder que anomenem central. De passada, anomenant central aquell poder ens col·loquem voluntàriament en situació perifèrica, dependent del centre, és a dir, regió del nord-est.

Potser mai com ara, sempre però sense que la sang arribi al riu, no s'havia palesat tan cruament el greuge enorme que la societat catalana percep degut a la mala convivència amb Espanya. Un greuge fet de desatencions espirituals i materials: a) menysteniment de la força cultural de la llengua i de la ciència catalanes, (els mitjans al centre no parlen mai de premis literaris catalans, de grans escriptors catalans, de l'Institut d'Estudis Catalans) b) oberta unificació conceptual de nacions quan els convé a ells (si un esportista català guanya, per als mitjans del centre és un espanyol, quan un empresari català cau en delictes és català) c) desproporció insultant en aportacions estatals a les infraestructures, ja denunciada la tal desproporció per activa i per passiva, retard en les inversions, negativa a permetre iniciatives del govern català per al desplegament de l'economia pròpia, etc.

Aquestes situacions, es repeteixen en els darrers temps i han estat degudament denunciades amb insistència prou multiplicada, i això és senyal que ens estem descarant si se'm permet l'expressió; fa molt pocs dies una universitat catalana ha fet públic que no desitja rebre visites de persones de la casa reial, un tomb de rosca més a posicions polítiques.

És fàcil descobrir que són situacions de conflicte o tensió que ja es donaven temps enrere, no pas, per exemple, només en la immediata postguerra, sinó en temps més reculats, fa noranta, cent o cent vint anys.

La constatació d'alguns d'aquests flagrants paral·lelismes nefastos per a nosaltres com a col·lectivitat, com a nació, m'han induït a buscar més exemples en llibres d'història i en cròniques reivindicatives com les de Solé Sabaté o dels malaguanyats Josep Benet o Francesc Ferrer Gironès, i també en prou històries culturals diverses (Antoni Comas, Edmond Vallès) i n'he trobades més que no em pensava, algunes calcades, produïdes en els mateixos termes i conseqüències.

El dietari, doncs, té fonamentalment aquesta funció: donar a conèixer les successives tristes troballes de gestos negatius envers els catalans. No pas que l'autor -servidor- hagi fet grans descobertes, que malauradament en fem cada dia, només cal llegir els diaris, no; el que vull subratllar és que aquestes desatencions i posats negatius s'han vingut repetint històricament, i que si badem ens acostumarem a rebre les garrotades com si carícies fossin. És el que fa un sector dels nostres compatriotes, que s'expressen dient que no hi ha res a fer, que sempre ha estat així, com si realment la situació estigués petrificada, i ens calgués, fatalment i obligatòriament, per una llei de pes de la història, viure sempre desatesos i humiliats. Aquesta actitud és tan nefasta com la dels autoproclamats generalistes o internacionalistes, o socialitzants, els quals - i el president actual president de Catalunya més d'una

vegada ha exhibit gestos gens dubtosos en aquest punt: proclamen que el que cal és parlar d'allò que "interessa a la gent", que és la hipoteca i arribar a final de mes ...i també el benestar superficial, el cotxe més gran, i que no hem de parlar de conflictes identitaris, quan el conflicte més gran el tenim precisament per aspirar a ser com som i no poder. És més, s'ha posat una mica de moda parlar de catalanisme social, manera de desviar l'atenció de la necessitat d'un catalanisme català, d'una catalanitat essencial.

O, si no, prenguin l'exemple dels papers de Salamanca, empantanegats perquè quatre funcionaris i alguna alt càrrec volen defensar el seu enrocat franquisme, en la tesitura d'aquell inqualificable Acadèmic de la Reial Espanyola que des del balcó de l'Ajuntament de la venerable ciutat castellana deia als salmantins que no tornessin els papers, que eren seus per dret de conquesta, possiblement l'únic dret que molta gent dels que manen entén i abandera.

Des de la convicció més profunda que estem obligats a defensar minut a minut la nostra identitat, i des de la fatiga de tants anys de vigília i sang espessa, he escrit el llibre, però també posant-hi les gotes d'humor que convenia, perquè no sóc un pessimista, i si en tenia la temptació, hi faig front treballant com un optimista. Als catalans, dic al llibre, ens veuen com els "okupes" d'Espanya, uns a qui cal desallotjar d'un indret que ocupen indegudament, però si demanem que ens donin la casa empobrida que ocupem ens diuen que no, que la casa és d'ells. I si proposem de fer-nos el camí pel nostre compte ens contesten que res de tirar al dret, que des de l'alba dels temps està establert que hem de treballar i pagar, que ells administraran i després ens donaran les engrunes.

Llegeixin, llegeixin, però primer carreguin-se de paciència i mansuetud.

**PROGRAMA DE L'ACTE DE PRESENTACIÓ DEL LLIBRE
QUASI NOU LLUNES
de Josep Vallverdú**

DATA: **Dilluns, 5 de maig de 2008**
HORA: **20:00 hores**
LLOC: **Aula Magna de l'IEI**

Condueix l'acte el **Sr. Joan J. Busqueta i Riu**, director de l'Institut d'Estudis Ilerdencs;

- **Sr. Miquel Viladegut**, prologuista de l'obra;
- Paraules

- **Sr. Albert Turull**, professor de la UdL;
- Paraules

- **Sr. Vidal Vidal**, escriptor;
- Paraules

- **Sr. Josep M. Aloy**, especialista en l'obra de Josep Vallverdú;
- Paraules

- **Sr. Josep Vallverdú**, escriptor i autor;
- Paraules

Clou l'acte el **Sr. Joan J. Busqueta i Riu**, director de l'Institut d'Estudis Ilerdencs;